

Факултет уметности Универзитета у Приштини <info@art.pr.ac.rs>

Приговор на извештај комисије за Трубу

Andrija Blagojevic <andrija.blagojevic@art.pr.ac.rs>

14 April 2022 at 20:23

To: Факултет уметности Универзитета у Приштини <info@art.pr.ac.rs>

Cc: Ester Milentijević <ester.milentijevic@pr.ac.rs>

Изборном већу

Факултета уметности Универзитета у Приштини

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ
Бр. 22-297
15 APR 2022

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ ФАКУЛТЕТ УМЕТНОСТИ			
Примљено 15.04.2022.			
Смг. Једин.	Број	Прилог	Вред.
	657		

ПРИГОВОР

Поштовани,

Улажем приговор на извештај комисије за избор једног наставника у звању доцента за ужу уметничку област Труба, објављен 16. марта 2022. године на сајтовима Универзитета у Приштини и Факултета уметности.

Чак и ако бисмо на тренутак занемарили необичан састав комисије, осигуран на још необичнији начин (папир трпи све, али у стварности није постојала опција предлагања других чланова комисије, осим оних чија су нам имена прочитана на почетку *online* седнице), извештај обилује непрецизностима и нелогичностима, на које морам да укажем. Чиним то и зато што сам више од половине свог досадашњег живота посветио овом Факултету и Универзитету, као студент генерације, затим постдипломац, сарадник и наставник у различитим звањима, тренутно **једини професор дувачког инструмента у радном односу на Факултету уметности у Косовској Митровици**, који поједине, заједничке, предмете предаје свим студентима дувачких инструмената, укључујући студенте трубе, и не могу пасивно да посматрам урушавање основних стручних и етичких вредности ради постављења на академске позиције појединаца сумњиве стручности. Имам велике резерве према предлогу Комисије и озбиљне примедбе на готово сваку страницу Извештаја.

Стр. 1

Датум и место објављивања конкурса („Јединство“, 10. јануара 2022) нису допринели повећаном интересовању потенцијалних кандидата.

Не мислим да је то учињено намерно. Конкурс за Трубу требало је да буде објављен када и за Флауту, али се чекала одлука гостујућег професора са ФМУ Скопље, Васа Ристова, да ли ће прихватити понуду нашег факултета и прећи да предаје у Косовској Митровици са пуним радним временом, како бисмо на тај начин решили проблем кадра за предстојећи циклус акредитације. Тек након што је он дефинитивно одбио, сазвана је нова седница, ради расписивања конкурса за Трубу. Конкурс је вероватно рутински објављен у првом постпразничном броју часописа у коме се и иначе у последње време објављују конкурси, али сматрам великим пропустом што нико од чланова катедре које се тај конкурс тиче није обавештен о његовом објављивању, осим гостујућег професора трубе. Није спорно да га је требало обавестити, али требало је и све остале, ако је већ конкурс објављен у часопису који се тешко може наћи ван Косова и Метохије, а због преласка на *online* наставу није било прилике да га прочитамо у Косовској Митровици. Сматрам да би интересовање кандидата било много веће да није начињен тај пропуст.

Интересантно је да смо за објављивање конкурса сазнали потпуно случајно, недељу дана након што је објављен и свега дан уочи истека рока, тако што је пред крај *online* седнице Катедре за оркестарске инструменте и камерну музику, на којој смо усвојили предлог комисије за Флауту, шефица Катедре узгред поменула да ћемо ускоро одржати сличну седницу и за Трубу. На моје питање да ли то значи да је конкурс већ објављен, колегиница је препустила другој колегиници да одговори, што је дотична и урадила. Након тога су многи од нас, можда и сви, пожурили да разгласе о конкурсима што ширем кругу потенцијалних кандидата – што је у интересу Факултета (није био у питању ничији реизбор, већ конкурс за упражњено радно место)! – а ја сам, додатно, обавестио и проф. Ристова, сазнавши од њега да је био већ обавештен, знатно пре нас.

Васо Ристов је неспорно стручан професор, који је остварио лепу трубачку и академску каријеру у Македонији и шире. Више пута сам се, током година, залагао за наставак његовог ангажовања у Косовској Митровици, упркос мишљењима колега и колегиница са мог факултета да сарадњу са њим треба окончати. Зато и могу да разумем, у неку руку, што је замољен да нам помогне да обезбедимо нови трубачки кадар ради добијања акредитације и што му је са пуним поверењем препуштено да формира комисију и одабере кандидата кога он сматра најбољим.

Са друге стране, не видим зашто бисмо до новог кадра долазили заобилазним путем, када је било довољно расписати и разгласити конкурс и позвати у комисију најзначајније професоре трубе. А било је и других легалних начина да се обезбеди кадар. Не мислим да је добро што је судбина целог једног подмодула предата у руке једном човеку, који јесте стручан и могао би да буде добар консултант, али чији мотиви, с обзиром да је страни држављанин, по самој природи ствари не могу бити патриотски, већ су пре финансијске природе; а професори сопственог факултета, којима је у интересу опстанак и развој Факултета, коме би знатно више могли и желели да допринесу, у потпуности су заобиђени.

(Што се тиче кандидата који је предложен, имајмо на уму да он, иако је већ радио на Факултету, као стручни сарадник, колико ми је познато, није био наведен у документацији на основу које смо добили претходну акредитацију. Какве гаранције имамо да бисмо са њим као професором уопште добили акредитацију поводом које је расписан конкурс?)

Стр. 2

Иван Благојевић (мој презимењак, са којим нисам у сродству), као што може да се види из биографских података, ближи се педесетој години; основне студије уписао је са 34 и завршио са 38 година, док је мастер академске студије, једногодишње, уписао 2015. године, а завршио их тек 2018, када је имао већ 44 године, двадесетак више у односу на године у којима се обично завршавају мастер академске студије. Што се тиче његовог високог просека, искрено, не сећам се како је свирао на основним студијама, памтим га као старијег студента коректног понашања, који је био у добрим односима са осталим студентима и професорима. Након избора у звање стручног сарадника 2013. године, његово понашање се драстично променило и, уместо да настави да стиче знање и искуство, посветио се активностима којима је убрзо навео добар део професора и студената да се дистанцирају од њега, а приче које нам је причао о својим, махом иностраним, професионалним успесима, а које нису потврђене званичним документима, нису му прибавиле поштовање нити углед истинољубивог човека. На крају је, упркос другачијим вербалним најавама, показао изразиту незахвалност и према сопственом професору Поликарпову, убрзавши његов одлазак са академије и фактички преузевши његову класу, у сарадничком звању (чак је у програмима студентских концерата у том периоду навођено да су студенти трубе у *класи стручног сарадника* Ивана Благојевића!); за разлику од појединих мојих колегиница, ја немам разумевања за те његове поступке.

Након неуспелог покушаја да постане доцент, у јесен 2015. године уписао је мастер академске студије у класи проф. Ристова. Био сам члан комисије на пријемном испиту, без могућности да видим унапред ко се све пријавио, тако да сам био изненађен када сам схватио да ће и он полагати пријемни испит. Примљен је, наравно, не као први на ранг-листи. О његовим МАС студијама не знам много, изузев што ме је изненадило када сам сазнао да њему нећу предавати Методику дувачких инструмената, коју иначе предајем свим студентима дувачких инструмената и за коју сам и акредитован (https://www.art.pr.ac.rs/images/CV_nastavnika/muzicki/andrija_blogojevic.pdf), уз главни предмет који предајем, тј. Кларинет. Нисам имао прилике да чујем да су десеткама које су му уписиване из Методике (по тадашњем програму сви предмети су били једносеместрални и испити су се полагали на крају сваког семестра) претходила предавања, али то је са ове дистанце немогуће доказати. На испитима из главног предмета, Трубе (коју је истовремено као сарадник предавао!) није добијао десетке. Професор Ристов му јесте задао озбиљан, академски програм, што је вероватно и био разлог знатног продужења његових студија.

Нажалост, приликом оцењивања одбране завршног рада, проф. Ристов је према Ивану имао превише обзира, можда због nelaгодности што је на конкурс за доцента, поновљеном 2017. године, иако је члан (и председник) комисије постао на Иванов предлог, ипак предложио другог, бољег кандидата, конкретно Николу Мијајловића, који, услед обарања конкурса, није био изабран (на седници се дискутовало и гласало у Ивановом присуству, па је разумљиво што је већина чланова Изборног већа била уздржана), а један је од кандидата и на овогодишњем конкурс.

У сваком случају, на инсистирање проф. Ристова, комисија је пристала да Ивану да деветку, иако смо сви били свесни, и разговарали о томе, да је Иван на завршном испиту, који је полагао неколико месеци након престанка рада под надзором проф. Ристова, свирао лошије него док је студирао у његовој класи. (Из чега произилази да је само површно усвајао Васова учења и заборавио их већ после неколико месеци, враћајући се претходном начину рада. Не смем ни да помислим шта је од његовог знања преостало након вишегодишњег одсуства контакта са академским музичарима!) Његов ментор је, међутим, имао разумевања за његов, не баш академски, приступ академском програму и оправдавао је то чињеницом да Иван своје приходе допуњава свирањем неких не-класичних музичких жанрова. У контексту најновијих дешавања, чини ми се веома симпатичним аргумент професора Ристова приликом убеђивања да Ивану дамо деветку: „Неће он са деветком постати професор на академији.“ Нагласио бих, ипак, да тај „аргумент“ није имао утицаја на моју одлуку. Поддржао сам став професора трубе из принципијелних разлога: одувек сам се

залагао да приликом комисијског одлучивања треба поштовати мишљење професора главног предмета, а након што сам, у једном периоду у прошлости, био изложен вишеструком надгласавању од стране колега из наменски формираних комисија, како би поједини студенти добили више оцене од заслужених, мој став о неопходности да мишљење професора главног предмета буде пресудно, додатно је учвршћен.

Укратко, све просечне оцене треба узети са резервом, не као безусловно мерило знања, нарочито када, као у овом извештају, нису наведене оцене из области за коју кандидати конкуришу, а које су много битније од просека оцена из свих предмета.

Касан почетак и завршетак студија, уз све разумевање за приватне разлоге који су довели до одлагања, ипак су много битније мерило и упозорење. После дуге паузе није лако вратити се на претходни ниво, ни када су у питању теоријске области, а камоли практичне. Притом, за све то време критеријуми убрзано расту.

Што се кандидатовог актуелног запослења тиче, пише да је хонорарно ангажован као професор трубе [вероватно је лапсус у питању, мада је и туба лимени дувачки инструмент!] у Основној музичкој школи у Јагодини. На сајту Школе је наведено његово име на списку запослених („Иван Благојевић - Наставник трубе“, <http://muzickaskolajagodina.nasaskola.rs/strana/57/Zaposleni>), без података о хонорарном статусу. Уосталом, ако у Јагодини ради хонорарно, на којој институцији је запослен са пуним радним временом?

Стр. 3

Понавља се тврдња о хонорарном раду у Јагодини, поново у својству професора трубе [уместо трубе!], од 2016. године, док је од 2017. „стални члан *Nišville Big Band*-а као први (*lead*) трубач и солиста“. Да ли је *Nišville Big Band* регистрована институција, у којој је могуће запослити се? У бази података АПР-а нисам пронашао институцију регистровану под тим именом. Постоји, додуше, фондација *Nišville*, на чијем је челу Иван Благојевић, али рођен 1959. и са пребивалиштем у Нишу, тако да је јасно да није у питању иста особа као кандидат о чијем раду говоримо.

Можда грешим, али оваквим навођењем радних ангажмана ствара се утисак да је Иван запослен у биг бенду, а успут хонорарно предаје у основној музичкој школи. Нисам сигуран да ли то одговара реалном стању.

Наведено је да је 2013–2019. био „стални хонорарни члан симфонијског оркестра Факултета уметности у Нишу, као први трубач и солиста“. Немам увид у његову документацију, али у наставку извештаја, на стр. 5 и 7, наведена су свега два концерта која је одржао као члан тог оркестра, један је био 2013, а други 2019, оба са програмом популарнијег карактера, нема података о сарадњи са тим оркестром у међувремену. Претпостављам да се Иванов ангажман у оркестру Факултета уметности у Нишу своди на само та два концерта? Чак и да их је било више, тешко да пар хонорарних ангажмана у студентском оркестру заслужује навођење у рубрици о кретању у професионалном раду, односно запослењу.

На истој страни се наводи да чита, пише и говори италијански језик, али не и чиме то доказује. Нисам присталица претераног формализма по овом питању, у дискусијама о правилницима за избор наставника и сарадника залагао сам се за флексибилнији приступ доказивању познавања страног језика, сматрао сам да треба признавати не само потврде о завршеним курсевима и студијама већ и нпр. рад у земљама у којима се говори одређени језик или писање радова на том језику и сл., али мој став није наишао на подршку надлежних, већ се инсистирало на постојању доказа формалне природе. Међутим, Иван није радио у Италији, изгледа да није приложио ни потврду о похађању неког курса, не сећам се да су дувачи у току студија учили било који језик осим енглеског... Било би добро да нам комисија појасни на основу чега сматра да Иван чита, пише и говори италијански језик; тим пре што за остале кандидате, са озбиљним међународним искуством, нема података у рубрици о знању светских језика.

Стр. 4

Подаци из рубрика 23 и 24 у значајном су нескладу.

Наспрам неумереног хвалоспева о кандидатовом педагошко-методичком приступу, имамо оцене из студентских анкета, за две школске године, од укупно четири током којих је предавао у звању стручног сарадника. Ни оцена 8,50 није изразито висока, а оцена 3,30 је страховито ниска. Није ми познато да ли студенти рад наставника и сарадника на истом предмету оцењују посебно, али скренуо бих пажњу да је први професор под чијим је менторством Иван радио, Владимир Поликарпов, отишао у пензију септембра 2014, а проф. Васо Ристов је у Косовску Митровицу дошао тек априла 2015, што значи да је током највећег дела школске 2014/15, за коју је оцењен оценом 3,30, стручни сарадник Иван Благојевић радио са студентима самостално. Како је то било могуће? Па, рецимо да не могу да заборавим своје запрепашћење запрепашћењем тадашњег декана када је, почетком 2015. године, чуо од мене да немамо професора трубе.

Додуше, декан је био са Одсека ликовних уметности, па се дешавало да му промакну многи битни догађаји на Одсеку музичке уметности, није то реткост. И рецимо да је до краја тог разговора запрепашћење добило на интензитету након што нам је отворено саопштено да чекамо да Иван одсвира још један реситал, па ћемо онда расписати конкурс.

Конкурси су заиста и расписивани, и те 2015, и две године касније, и ове године, када се коначно нашла комисија, чији ни један члан није из Србије, а сви чланови су из исте, не баш многољудне суседне државе, спремна да потпише предлог за Иванов избор у звање доцента.

Иван је послу стручног сарадника у почетку приступао са великим ентузијазмом и великим плановима. Проблем је што његови поступци нису били у складу са његовим вербалним исказима. Врло брзо су студенти почели да негодују због његовог начина рада, хвалили су Поликарпова и замерали Ивану што, као сарадник, има захтеве потпуно супротне од професорових; затим сам имао сам прилике да чујем да се жале што им Иван даје на студијама програм који су они већ свирали у средњој школи и сл. О свему сам најпре пријатељски разговарао са Иваном, не наводећи имена студената који су се жалили; касније сам имао прилике да чујем да су се жалили и другим професорима, па на крају, током година, и различитим руководством Музичког одсека, а и сам сам у пар наврата морао да изнесем извесне замерке у разговору са надлежнима, али ништа од тога није имало ама баш никаквог ефекта.

Стр. 4-6

У вези са Ивановим свирачким референцама: извештај са конкурса из 2015. никада није објављен, тако да не знам шта је у њему писало, али су издвојена, негативна, мишљења универзитетских професора трубе из Београда и Новог Сада ипак, неформалним каналима, доспела, постепено, до свих чланова колектива, укључујући Ивана, који је, уместо да макар ћути о томе, врло невешто покушавао да обори изнета мишљења. Укратко, ти професори су тражили да се конкурс понови и скретали су пажњу да је приложена документација непотпуна, да за неке референце не постоје докази и да су програми Иванових концерата на нивоу средње школе, евентуално почетка студија и да са таквим репертоаром не може постати професор на академији (факултету). Вероватно су њихови јавно изнети ставови разлог што извештај није објављен. Приликом понављања конкурса водила се врло агресивна кампања, и успешна, против учешћа у раду комисије једног од поменутих професора (Иван је, на седници, говорио како иде за тим професором и скупља прљавштине, па су га искуснији чланови колектива ућуткали и наставили кампању против поменутог професора нешто суптилнијим речником), други професор је поново позван, али је и тај други конкурс оборен након што је комисија предложила неочекиваног кандидата; приликом трећег, овогодишњег, расписивања конкурса, није било чланова комисије са несигурним ставовима.

Што се тиче Иванових ангажовања наведених у одељку *Солиста у оркестру*, о свирању у оркестру Факултета уметности у Нишу већ сам писао; наводи оркестар Народног позоришта у Нишу, колико ми је познато, не постоји: <http://www.nagodnopoistoristenis.rs/ansambl>; са оркестром нашег факултета јесте наступао неколико пута, чак и након престанка радног односа, иако нисам сигуран да је било стварне потребе за тим, навођен је као гост, али не и као солиста:

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/557-%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%88%D1%9A%D0%B8-%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%86%D0%B5%D1%80%D1%82-%D0%BE%D1%80%D0%BA%D0%B5%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0-%D1%84%D0%B0%D0%BA%D1%83%D0%BB%D1%82%D0%B5%D1%82%D0%B0-%D1%83%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B8>,

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/863-%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%86%D0%B5%D1%80%D1%82-%D0%BE%D1%80%D0%BA%D0%B5%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0-%D1%84%D0%B0%D0%BA%D1%83%D0%BB%D1%82%D0%B5%D1%82%D0%B0-%D1%83%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B8>,

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/891-%D0%B0%D1%83%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%81%D0%BA%D0%B8-%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%86%D0%B5%D1%80%D1%82-%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%B0%D0%B2%D0%B0-%D0%B1%D0%BE%D0%B6%D0%B8%D1%9B%D0%B0-%E2%80%9D%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D1%99%D0%B5%D1%9A%D0%B5%E2%80%9D-%D0%BE%D1%80%D0%BA%D0%B5%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0-%D1%84%D0%B0%D0%BA%D1%83%D0%BB%D1%82%D0%B5%D1%82%D0%B0-%D1%83%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B8>.

У званичним објавама на сајту Факултета уметности о концертима на којима је извођена музика Светислава Божића, Иваново, као ни имена осталих чланова оркестра, уопште се не помињу:

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/893-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D1%99%D0%B5%D1%9A%D0%B5-%E2%80%93%D0%B0%D1%83%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%81%D0%BA%D0%B8-%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%86%D0%B5%D1%80%D1%82-%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%B0%D0%B2%D0%B0-%D0%B1%D0%BE%D0%B6%D0%B8%D1%9B%D0%B0>,

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/1046-koncert-prosvetljenje-svetislava-bozica>

<https://www.art.pr.ac.rs/index.php/aktivnosti/1044-koncert-%E2%80%9Eprosvetljenje%E2%80%9C-mokranjac>,

<https://www.facebook.com/Fakultet.umetosti.Zvecan/posts/789282647933070>.

При дну 7. стране наводи се да је био асистент-предавач у Међународном летњем кампу за младе музичаре у Струмици, Р. Северна Македонија. Не наводи се никаква потврда, ко ју је и када издао, ако постоји, и чији је био асистент. Према подацима са Интернета, предавачи у том летњем кампу су 2016. и 2017. године били, а и иначе су, трубач Васо Ристов, флаутиста Страшо Темков и хорниста Александар Гошев. Ивановог имена нема ни на плакатима, ни у медијским извештајима!

Стр. 8

Као референца је наведена трећа награда из области камерне музике, освојена 2012. (у току студија), на такмичењу у организацији Удружења музичких и балетских педагога Србије, и то у оквиру састава труба-клавир, који само условно може да се назове камерним ансамблом.

Подсетио бих своје уважене колеге да сам се на седници пре две недеље залагао да један од предмета у оквиру уметничких области Флаута, Кларинет, Труба итд., буде и Камерна музика, али је мој предлог наишао на врло гласно противљење, тако да на крају нисам ни сам хтео да инсистирам на њему. Ако, дакле, предмет Камерна музика не спада у уметничку област Труба, може ли награда на такмичењу камерне музике да буде уврштена међу референце за избор у звање у уметничкој области Труба?

Што се тиче компакт-диска са музиком Светислава Божића, наведени су детаљни подаци, укључујући и COBISS.SR-ID. Погледајмо зато шта пише у COBISS-у: <https://plus.sr.cobiss.net/opac7/bib/280113932#full>.

„Тираж 150

На пропратној грађи белешке о издању и композитору

Изводе: Ђорђе Милошевић (виолончело), Александра Трајковић (клавир), Никола Пештерац (соло кларинет), Томислав Милошевић (виола); Оркестар Факултета уметности; диригенти Јасмина Новокмет, Раде Пејчић.“

Помињу се професори нашег факултета који су дириговали студентским оркестром са гостима, као и они који су наступили као солисти, наведено је чак и име мог тадашњег студента који је свирао деоницу соло кларинета, али Ивановог имена ни овде нема. Ако је и учествовао у снимању компакт-диска као члан нашег студентског оркестра, да ли је то довољно да му се тај снимак оркестра рачуна као репрезентативна референца за избор у звање доцента у ужој уметничкој области Труба?

На стр. 9 се понављају тврдње о којима сам већ изнео чињенице.

Затим се, под поднасловом *Трајни снимак*, помиње снимање музике за филм „Жена у црвеном“, у коме је учествовао оркестар Факултета уметности у Нишу.

Не знам које је доказе приложио, али у јавно доступним информацијама наведено је да је у питању петоминутни филм:

„Za ulogu u kratkom umetničkom filmu 'Žena u crvenom – arija morskog konjića' koji će narednih mesec dana biti sniman u Nišu, traži se ženska osoba starosti između 30 i 40 godina. (...) Snimanje ovog kratkog, petominutnog filma, umetnica iz Danske je u saradnji sa Niškom televizijom počela predhodnih dana na prostoru bivše kasarne 'Bubanjski heroji' sa učenicima Osnovne škole 'Kralj Petar I'.

Inače, Maria Dubin često gostuje i stvara u Nišu. Ona je autor brojnih morskih konjića nacrtanih u našem gradu - kod Turističke organizacije Niš, u Elektrodistribuciji, novom krilu bolnice, kod Kupina bioskopa i na početku novog podzemnog prolaza.“ (<https://www.juznevesti.com/Kultura/Trazi-se-dama-u-crvenom.sr.html>);

„Danska umetnica Maria Dubin u staroj niškoj kasarni 'Bubanjski heroji' snima kratki umetnički film 'Žena u crvenom - arija morskog konjića'.

Oko 200 ljudi je uključeno u pripremu i realizaciju filma, od učenika OŠ 'Kralj Petar Prvi', preko šnajdera, do orkestra studenata Fakulteta umetnosti čiji je nastup u kasarni početni kadar filma i glavne glumice koja je Nišlijska.

Maria-i-deca-OŠ-Kralj-Petar-I-(1)-Foto-Nataša-Disić

Daci OŠ "Kralj Petar I" učestvuju u snimanju (foto: Nataša Disić)

Kako objašnjava danska rediteljka, film je kombinacija muzike i pokreta, a svaki kadar je poput umetničke slike.“ (<https://www.juznevesti.com/Kultura/Stara-kasarna-inspiracija-za-film-o-zenstvenosti.sr.html>);

„PARIZ, Venecija, Barselona biće zauvek povezani sa Nišom kroz umetnički izraz danske umetnice Marije Dubin. Inspiraciju za petominutni film o univerzalnoj lepoti žene dobila je još pre 25 godina u Parizu, a ideja gde bi mogla da snimi film rodila se u Veneciji. Tako se njeno delo 'Žena u crvenom - Arija morskog konjiča' ovih dana snima u Nišu. A Barselona se uplela u crvenu svilu koja je korišćena kao materijal za haljinu glavne glumice Jovane Parlič iz Niša.

Umetnica kaže da je teško opisati o čemu film govori jer će svako imati svoj doživljaj. Baš kao i muzika Fredrika Maglea, koja prati film u izvođenju orkestra niškog Fakulteta umetnosti sa dirigentom Milenom Injac. Za potrebe snimanje filma Niš je ugostio opersku divu Matildu Mavelik iz londonske Kraljevske opere. U filmu učestvuju i učenici osnovne škole 'Kralj Petar Prvi', ali i lokalna Niška televizija u čijoj koprodukciji je snima... Sve u svemu, više od 200 učesnika.“ (<https://www.novosti.rs/vesti/srbija.73.html%3A500576-Morski-konjic-kraj-Nisave>).

На стр. 9–10 су као институције са којима је сарађивао наведене и оне у чијим је салама свирао; то је врло широко схватање сарадње. Да ли је кандидат приложио уговоре о сарадњи са тим институцијама?

У рубрици VI – Награде и признања, наведена је Диплома Међународног летњег кампа за младе музичаре у Струмици, из 2017. Дипломе се дају полазницима музичких кампова и семинара, као доказ о похађању, то не може бити никаква награда. И још је, наводно, у истом том кампу Иван био асистент-предавач! Зашто је диплому добио само 2017. године, ако је тамо, у ком год својству, био и 2016. године?

Затим је, наредне године, добио „Добродарије Културно-историјског центра 'Српска круна', Крагујевац, поводом јубилеја – двестотине година престоног Крагујевца, прве престонице завичаја престоне Србије“.

Према чланку на Википедији, „Културно-историјски центар 'Српска круна' из Крагујевца је удружење грађана које се бави очувањем Националне културе и организацијом концерата, изложби и промоција српског стваралаштва. У својим радионицама негује и чува од заборавља све оно што је лепо и драгоцено што се вековима чувало у српском народу и што је део националног идентитета. (...) **Добродарије** - Признање које се додељује у част јубилеја – сто деведесет пет година престоног Крагујевца, завичаја модерне Србије.“

Према истом чланку, председник удружења је колега соло певач, који је, као и Иван, више пута наступао као солиста са хором нашег факултета. Википедија можда и није најпоузданији извор информација, чак ни када цитира податке са званичног сајта (<https://web.archive.org/web/20140204012128/http://www.srpskakruna.co.rs/priznanja-koja-dodeljujemo/>), али и АПР препознаје „Српску круну“ само као удружење грађана.

Признању које додељује удружење грађана, и које, притом, нема никакве везе са музиком, није место у овој, или било којој, рубрици.

На стр. 10–11 су, поред пар наступа из уже области, наведени и наступи у својству солисте градских хорова, без оркестра, неколико наступа на концертима студената флауте и трубе и сл., који свакако могу да буду поменути у рубрици Остало, али им не треба придавати превелики значај. О камерном оркестру *Тичерси*, који га је пратио на једном од тих наступа, на Интернету нисам успео да нађем ниједан податак!

На стр. 11–12 наведена је „ПЕДАГОШКА АКТИВНОСТ НА ФАКУЛТЕТУ (концерти и наступи студената)“, али је прећутано да ти студенти нису студирали у класи стручног сарадника Ивана Благојевића (осим у току дела школске 2014/15, када нисмо имали професора трубе), већ у класи доц. Владимира Поликарпова, а затим ред. проф. Васа Ристова.

Кандидату се као стручно усавршавање рачуна „програм обуке под називом **Мултимедијални садржаји у функцији образовања** (...) одобрен од стране Завода за унапређивање образовања и васпитања (...)“

Погледајмо на сајту ЗУОВ-а ко су реализатори програма: „Предраг Стевановић, Професор, ОШ „Бошко Ђуричић,“; Ивица Лазаревић, Академија Филиповић; Братислав Филиповић, мастер економије, Академија Филиповић доо.; Дона Стевановић, дипломирани инжењер електротехнике, Металка Мајур; Александар Дашић, Мастер професор технике и информатике, Zuhlke Engineering d.o.o.; Дејан Алексић, доктор техничких наука, Железничка техничка школа“;

и још битније, из које је области тај програм обуке:

„Област: информатика

Компетенција: компетенције за комуникацију и сарадњу

Приоритетна област: Унапређивање дигиталних компетенција ученика и наставника и употреба информационо-комуникационих технологија у реализацији образовно-васпитног процеса“ (<https://zuov-katalog.rs/index.php?action=page/catalog/view&id=1189>)

Дакле, ни тема, ни област, ни предавачи немају никакве везе са музиком, о ужој уметничкој области Труба да и не говоримо. Зашто су се (непотпуни) подаци о овом програму обуке уопште нашли у извештају?

Наведене су и две захвалнице: „за реализацију музичког програма Свечане академије поводом 60 година од оснивања Економског факултета у Крагујевцу, Крагујевац“ и „Захвалница гудачког камерног оркестра ‘Amorosso’ за учешће на музичким свечаностима ‘Др Мира Ивановић’, Лесковац“.

Име тог лесковачког оркестра је *Amoroso* (<http://www.amorosostings.rs/>), не *Amorosso*. Такве лапсусе не би требало да прави неко ко говори, чита и пише италијански, па чак ни музичар који није учио италијански језик, али се у свом раду непрестано сусреће са италијанским музичким изразима, попут *Amoroso* (<https://www.freemusicdictionary.com/definition/amoroso/>, http://www.drewfennell.com/Resources/Glossary_of_Musical_Terms.pdf).

Узгред, не знам шта пише у Захвалници коју је Иван добио 2012. године, али на сајту оркестра он је сврстан у групу *младих талената* са којима је оркестар сарађивао, заједно са студентима (неколико их је са нашег факултета), средњошколцима, па и децом неких чланова нашег колектива (<http://www.amorosostings.rs/biografija/>). Поменута деца су свирала у оквиру истог концерта на коме је наступио и Иван Благојевић (<https://adavinic.com/2012/11/01/leskovacmuzicki-susreti-dr-mira-ivanovic/>). Како је наведено у медијима: „U Leskovcu su održani dvodnevni ‘Музички susretu dr Mira Ivanović – Amoroso i mladi talenti’ uz finansijsku podršku lokalne samouprave.“

У *Анализи рада кандидата* на стр. 12–13 Комисија „констатује да су сви подаци које је кандидат навео поткрепљени адекватним доказом“. Чему наглашавање – једино за овог кандидата – нечег што се подразумева? Да нису били поткрепљени доказом, комисија не би ни смела да их наведе, зар не? Штета је што у овом извештају, за разлику од многих других на сајту, референце нису линковане, па је читаоцима који немају увид у приложену документацију немогуће проценити који су наводи поткрепљени доказима, а који нису.

Последњи пасус Анализе је нарочито занимљив: „Анализом рада кандидата, Комисија констатује да је реализовао солистичке концерте на чијем програму се налазе композиције различитих стилова. Из приложених програма јасно се види да кандидат влада свирањем различитих врста трубе, што је одлика комплетног извођача.“

То све лепо звучи и тако би и требало да буде, АЛИ свирање композиција различитих стилова очекује се већ и од кандидата за упис на основне академске студије, а свирање „различитих врста труба“ се подразумева на ОАС. Предајем, између осталог, Познавање оркестарских деоница на ОАС, свим студентима дувачких инструмената, укључујући трубаче, познато ми је да сви имају више различитих труба. Познато ми је и да се Иван, у току својих мастер академских студија, хвалио куповином неколико различитих врста трубе (треба ли да се запитамо од кога их је и зашто куповао?), и то је у реду, али досезање одређених уобичајених стандарда, барем по питању поседовања инструмената, не даје предност овом кандидату у односу на остале.

Стр. 13–17

Пријава кандидата Владице Васића је одбачена, наводно зато што је креирао сопствене фолдере. Штета је ако је то прави разлог за одбацивање његове пријаве. Ако је јесте, није ми јасно зашто су унети подаци о стеченој дипломи, али не и уметничке референце (ако их је имао), нити многобројне награде ученика по којима је познат. У прошлости су уношени сви документовани подаци, чак и кандидатима чије су пријаве одбачене као непотпуне (нпр.: https://www.art.pr.ac.rs/images/doc/izbor_nastavnika/vanja_scepanovic/izvestaj-vanja-scepanovic.pdf).

Део извештаја посвећен кандидату Николи Мијајловићу (стр. 17–26) обилује дискредитујућим формулацијама и напоменама и много је скромнији од извештаја којим је пре скоро пет година био предложен за избор у звање доцента за уметничку област Труба (https://www.art.pr.ac.rs/images/doc/izbor_nastavnika/truba_doc.pdf); али, чак и на основу података унетих у овогодишњи извештај, јасно је да је у предности, и свирачки и педагошки, над предложеним кандидатом.

Занимљиво је да се на стр. 19–20 наводе подаци о његовом педагошком раду у једној од познатијих музичких школа у Београду, као и у два музичких академијама, у Републици Српској и Црној Гори, где је већ изабран у звање доцента, између осталог за предмете Труба и Методика наставе трубе, а у наставку 20. стране се, у оквиру анализе приступног предавања, износе замерке на рачун његовог педагошко-методичког

приступа, „те се осетио недостатак педагошког искуства које је јако битно када је у питању преношење знања.“

Кандидату који од 2011. године предаје у музичкој школи, од 2018. на академији, од 2019. на два академијама, чији су ученици и студенти освајали многобројне награде на међународним такмичењима (стр. 23, 25), замера се недостатак педагошког искуства. Ја заиста, колико год се трудио, не могу да пронађем у овом извештају поткрепљење за такве тврдње.

И још га комисија оцењује оценом 7, док је пре пет година, када није имао педагошко искуство на универзитету, на приступном предавању добио оцену 9,67 (https://www.art.pr.ac.rs/images/doc/izbor_nastavnika/truba_doc.pdf). Проф. Васо Ристов је био председник обеју комисија.

На стр. 26 је за кандидата Николу Мијајловића наведено: „Анализом рада кандидата, Комисија констатује да је наступао само као солиста претежно уз пратњу камерног оркестра и да није имао индивидуалне солистичке концерте.“

Чуди ме да комисија која је тако савесно проучила и навела (стр. 37) све могуће законске и подзаконске акте из области високог образовања, на српском језику, са детаљима за које нисам сигуран да и наша администрација може да их држи у глави, није уочила да су у Правилнику о ближим условима за избор у звање наставника (https://pr.ac.rs/wp-content/uploads/pravilnik_o_blizim_uslovima_za_izbor_u_zvanja_nastavnika.pdf, члан 17), у оквиру исте групе референци наведене: „солиста на концерту (дело изведено у целини) са симфонијским или камерним оркестром, солиста у вокално-инструменталном делу, целовечерњи концерт, реситал, улога у оперској представи“.

Дакле, солистички наступ уз пратњу оркестра није ништа мање вредна референца од „индивидуалног солистичког концерта“, тј. реситала. Додао бих и чињеницу, јасну сваком ко иоле прати музички живот у Србији, да је Мијајловић сарађивао са професионалним камерним – и симфонијским! – оркестрима, под управом значајних диригената.

На стр. 26–37 анализира се рад кандидата Александра Солунца, **дугогодишњег првог трубача Београдске филхармоније, нашег најпрестижнијег оркестра**, и сарадника многих домаћих и страних професионалних оркестара, који је у периоду 2007–2015. предавао трубу на Академији лепих уметности у Београду. (То значи да **има двоструко више педагошког искуства на универзитетском нивоу од предложеног кандидата, и то, за разлику од њега, искуства у самосталном педагошком раду!**)

И његово приступно предавање комисија је оценила оценом 7, уз, за музичара светског нивоа, екстремно неумесан коментар о „контексту осредње музичке интерпретације“ (стр. 28).

Занимљиво је да му помињу реситал и концерт уз пратњу оркестра у Ослу 2005. године као делове дипломског испита, иако је претходно наведено да је дипломирао у Београду 2003. године?

Није непознато да је Солунац постдипломске студије завршио у Ослу, али те студије у Норвешкој комисија не наводи у свом извештају.

Што се његових уметничких референци тиче, програми које је свирао и диригенти са којима је сарађивао толико су значајни да чак и помињање њихових имена изазива страхопоштовање! А шта тек рећи за концертне дворане у којима је свирао?

Постоји ли било који музичар, па чак и било који образован човек, који није чуо за салу „Чајковски“ у Москви и Карнеги хол у Њујорку – **две најзначајније концертне дворане Истока и Запада? Солунац је, као солиста Београдске филхармоније, свирао у обема**. Снимак концерта у Москви Београдска филхармонија је, као један од својих најрепрезентативнијих, објавила на свом сајту. Концерт у Карнеги холу комисија је скрајнула као једну од реприза!

Да ли је неко од професора нашег факултета, у било ком својству, свирао у тим и другим реномираним салама, у којима је свирао Солунац? Признајем да ја нисам, а потпуно сам сигуран да нису ни чланови комисије. Ја се не усуђујем чак ни да коментаришем све ове многобројне изразито репрезентативне референце које је кандидат навео.

Комисији ипак није предстаљало проблем да закључи да Солунац „претежно концертира са камерним саставима и да нема континуирану солистичку концертну активност“!

Подсетио бих председника комисије на његову биографију, на основу које смо акредитовали Трубу у претходном циклусу: https://www.art.pr.ac.rs/images/CV_nastavnika/angazovani/vaso_ristov.pdf. Махом су наведена жирирања на међународним такмичењима (која има и Солунац), пар концерата уз пратњу оркестара, за две и три трубе, концерт трија... и само један солистички реситал. Не сумњам да их је

Предлажем да не изгласамо овај извештај, већ да поново распишемо конкурс, обзнанимо га најширем могућем аудиторијуму и изаберемо стручну комисију са моралним интегритетом, и да ново приступно предавање буде одржано пред свим професорима Катедре за оркестарске инструменте и камерну музику, као и свим осталим заинтересованима. Једино тако можемо да добијемо квалитетног будућег колегу.

С поштовањем,

мр Андрија Благојевић, ванр. проф. за уметничку област Кларинет
на Факултету уметности Универзитета у Приштини
са привременим седиштем у Косовској Митровици

2 attachments

Prigovor Andrije Blagojevica na konkurs za trubu.docx
49K

Prigovor Andrije Blagojevica na konkurs za trubu.pdf
1351K